
Dusot kopyt zvolna odezněl a dva jezdci ozbrojené hlídky pomalu zmizeli za dlouhou zatáčkou lesní cesty. Lidskou přítomnost v temném, zamlženém hvozdu připomínala už jen slábnoucí záře vzdalujících se pochodní, jejichž světlo tančilo a vytvářelo strašidelné stíny na kmenech mohutných stromů. Jízdní hlídka však nebyla jediným lidským tvorem v tomto úseku cesty. Muže na koních pozorovala z hloubi lesa postava v dlouhém černém plášti. Ukryta za sukovitým kmenem starého dubu, sledovala průjezd hlídky s pohrdavým úšklebkem. Démoničnost této postavě dodávala nejen velká kapuce přes hlavu, ale i hrůzná škraboška zakrývající část obličeje. Rty muže, neboť to musel být muž dle vyšší postavy, a meče, který mu u pasu vytvářel na splývavém plášti typické vyboulení, se přestaly pohybovat. Ustal v počítání a spokojeně se pousmál. Nyní věděl, kolik bude mít času do průjezdu dalších jezdců, neboť na cestě, kterou si vybral, křižovaly se hlídky dvě. Pohlédl mezerou rozložitých korun na temnou oblohu, kde se pozvolna začínala objevovat světlejší, šedivá místa. Spokojen s výsledkem, přimhouřil oči, chvíli počkal aby přivykl šeru a ještě jednou prohlédl úsek cesty, který si již dávno vybral. Krátkou rovinku mezi zatáčkami, porostlou bezovými křovisky. Se stoickým klidem se usadil do všudypřítomného kapradí a opřel se zády o hrubou kůru stromu. Čekal. Trpělivě, tak jako dravá šelma číhající u napajedla na nic netušící kořist. Žena z vesnice za lesem, kterou si při posledním trhu vyhlédl, si jistě nenechá ujít možnost prodat něco plátna a přinést tak pár drobných mincí do nuzné chalupy.

Slunce teprve začalo pozvolna ohmatávat prvními paprsky oblohu rodícího se dne, ale po cestě již projel povoz s macatou ženou hrnčiče z nedaleké vsi a v pravidelných intervalech projely i jízdní hlídky. Muž v plášti si poposedl, našel sobě pohodlnější polohu a dál klidně a trpělivě vyčkával. Věděl dobře, že žena pláteníka nemá jiné možnosti dostat se na trh, nežli touto cestou. Dábelsky se ušklíbl nad tou představou. Náhle zpozorněl a zaposlouchal se. I přes hlasitý zpěv ptactva provázející probouzející se den, zaslechl podivný hluk. Jako by někdo kopl do kamene na cestě. Opatrně vstal a postavil se za kmen dubu. Byl si jistý, že hlídka to být nemohla, neboť ta projela teprve před chvílkou. Bedlivě sledoval zatáčku. Za keři spatřil pohybuující se siluetu. Přikrčil se a opatrně přikradl blíže k cestě, kryt hustým bezovým porostem. Již rozeznával jednotlivé kroky. Na krku ucítil svůj vlastní tep a dostavilo se to temné, mrazivé vzrušení, které tak důvěrně znal. V okamžiku, kdy spatřil postavu vynořující se ze zatáčky, zkrřivila se mu pod škraboškou ústa zklamáním. Rolník s proutěnou nůsí na zádech nebyl ten, na koho zde čeká. Přikrčil se ještě více do husté křoviny a nechal nic netušícího muže projít. Poté se vrátil na své místo k dubu, odkud měl lepší výhled k zatáčce, usedl a vyčkával trpělivě dále. Cítil, že dnes musí bezpodmínečně ukojit zrůdnou potřebu, neboť ty strašné sny, jež ho pronásledují, déle vydržeti se už nedají.

Sluneční paprsky si pomalu našly cestu hustým baldachýnem, jenž vysoko nad hlavou tvořily koruny mohutných stromů. Něžným šimráním začaly proužky blahodárného tepla zahánět mlžný opar, když tu muže v plášti upoutal lehký šramot, přicházející od cesty. Zpozorněl a ustrnul v pohybu. Následovalo slabé praskání větviček, jako by se někdo snažil projít houštím směrem k němu. Uchopil meč za jílec a připraven sprovodit ze světa každého, kdo by mohl být svědkem jeho přítomnosti, opatrně vyhlédl zpoza dubu. Jeho pohled se střetl s velkým tmavým okem nádherného jelena, který se právě prodral hustou bezovou houštinou a stanul několik kroků před ním. Majestátní tvor si chvíli překvapeně prohlížel vetřelce, jenž se drze vloudil do jeho revíru, když v tom prudce otočil hlavu a zbystril. Znenadání sebou škulbl, vyskočil a dlouhými plavnými skoky zmizel mezi kapradím. Muž znejistěl. Co mohutného krále lesa donutilo k úprku? Natočil ucho stejným směrem, kam ještě před okamžikem hleděl jelen a soustředěně se zaposlouchal. Až po notné chvílce zaslechl tlumený hluk kroků. Pozorně se zahleděl a mezi keři spatřil dlouhé černé vlasy. Spokojený škleb se mu rozlil po ústech při zjištění, že černovláska jde na trh bez doprovodu. Příjemný, mrazivý pocit

byl však poněkud zkalen znepokojením, neboť dle jeho výpočtů se přiblížil čas průjezdu hlídky. Přesto, hnán temnou, nezvladatelnou touhou, příkradl se opatrně do keřů při samém okraji cesty.

„Počkej, Stůj! Slyšel jsi to?“ zarazil vousatý zbrojnoš koně a s otevřenými ústy se zaposlouchal do zvuků lesa. Druhý muž hlídky následoval příkladu svého druha. Ale ať napínal sluch sebevíce, slyšel jen líné bzučení hmyzu a nekonečné švitoření ptactva probouzejícího se lesa. Pomalu zakroutil hlavou a posunul si přilbu do týla.

„Nic neslyším...“

„Šlo to odtamtud,“ ukázal vousáč na vzdálený konec cesty, která se před nimi stáčela do hustého porostu. „Jedeme!“ zvolal a zasadil koni neurvale ostruhu.

Oba jezdci se v plném trysku vyřítili z podlouhlé zatáčky a zarazili hlasitě oddechující zvířata na rovince mezi bezovými houštinami. Opět se oba pozorně zaposlouchali a pomalu se rozhlíželi po okolním lese. Vousáč na okamžik spočinul pohledem na vyvýšeném místě nedaleko cesty, kde jej upoutal mohutný kmen starého sukovitého dubu. Nezaznamenal však nic zvláštního, proto po chvílce pokračoval dále v bedlivé obhlídce lesního porostu. Kam oko dohlédlo, ležely mezi stromy roztroušeny jako zelené ostrůvky trsy kapradin. Popojel k houští, kde zpozoroval několik zlomených větviček a ukázal to svému druhovi. Ten sesedl z koně a přišel blíže k místu, na které vousáč ukazoval. Chvilku si jej prohlížel, poté mu podal uzdu koně, sklonil se a s rukou na zbrani opatrně vstoupil do bezového houštiny. Obezřetně postupoval dále do hloubi, avšak po pár krocích se zastavil, poklekl na koleno a cosi sebral ze země. Pomalu se vrátil na cestu, stíraje si volnou rukou tenké pavučiny zachycené v obličejí.

„Jelen,“ řekl ulehčeně a s úsměvem ukázal vousáčovi dlaň plnou čerstvého jeleního trusu.

Ozbrojenec pohlédl na lesknoucí se hmotu v ruce svého druha, odpudivě se zašklebil a ještě chvilku bedlivě pozoroval hustý les za houštinou. Zdálo se, že kromě nich a nevábne památky, kterou jim zanechal král lesa zde skutečně nikoho jiného není. Vousáč pokrčil rameny, pobídl zavalitého plaváka a oba jezdci se volným krokem vydali dále po cestě.

Poslední naděje na záchranu mladého života ženy, jejíž omráčené tělo leželo bezvládně v kapradí za kmenem starého dubu se s odjezdem hlídky vytratila jako mlžný opar pod paprsky hřejivého slunce. Netvor opatrně vyšel na cestu a pozorně se rozhlédl. Zkontroloval protější stranu křovin, zda z cesty není vidět nůše, kterou obloukem vrhl do houštiny i se štůčky plátna. Byl spokojen. Pomalu se otočil k pokroucenému dubu za křovisky. Na nekrytých ústech mu zahrál děsivý, zrůdný škleb. Beze spěchu vykročil k oběti, dokonati své ohavné dílo.

„Nehrb se! A řekl jsem paty tlačit dolů!“ vyštěkl rytíř a dále sledoval bedlivě krok malé rezavé kobyly.

Mikeš se křečovitě držel sedla a snažil se poctivě řídit pokyny, které mu nerudný pán uděloval. Dobře si uvědomoval, že i přes to, že má pan Heřman hodně práce, našel si chvilku aby splnil, co mu včera slíbil. V malé ohradě vedle stájí kroužil na zrzce dokolečka, snaže si osvojit přirozenost každého řádného muže. Rytíř, drže v ruce dlouhou otež, úzkým bičem a mlaskáním diktoval kobylice rytmus. Ta, poslušna sebemenšího povelu, měnila krok za klus či lehký cval a naopak. Heřman musel uznale pokývat hlavou. Na to, že tuto kobyliku prý cvičil opilec Slavata, byla klidná, poslušná a viditelně plná chuti pracovat. Rytíř si nemohl nevšimnout, kam směřuje zrak Mikeše při každém průjezdu u hrazení směřujícího do dvorce. Z podloubí u kovárny na protější straně na něj

mávala malá dívka. Mikeš se pokaždé pyšně vypnul a tvářil se velice důležitě. Heřman se pobaveně usmál do vousů. Asi by se v jiném případě hněval, ale Mikeš se viditelně snažil, poslouchal pokynů a on sám ještě nezapomněl, jak se jako malý chlapec dvořil dívce svého srdce. I když je tomu již neskutečně dlouhá řádka let. Zastavil kobyliku a přistoupil k chlapci.

„Zajímá tě výcvik, nebo ta holka z kovářny?!“ spustil na oko zhurta.

„Já...“ zakoktal se chlapec a tváře mu zružověly jako obloha plná červánků, „výcvik, pane rytíři!“ dodal po chvilce.

„Znáš ji?“ ukázal na plavovlasé děvče, které zrovna tahalo zavalitého kováře za zástěru a ukazovalo malou ručkou na Mikeše.

„Znám,“ odvětil chlapec a zčervenal ještě více, „Barborka. Ona jediná se mi neposmívala, když mě Slavata třískal, pane. Až vyrostu, vemu si ji za ženu!“ dodal rozhodně.

„To je velké slovo, hochu,“ podotkl Heřman a měl co dělat, aby se oproti svému zvyku nezačal smát. „A co na to její otec?“

Mikeš se zamračil a pevně stiskl rty. Nemusel Heřmanovi nic vysvětlovat. Rytíř dobře věděl, jak si stojí a jaké mají šance nuzní sirotci v těchto špatných časech.

„Až něco v životě dokážu, přijdu si pro ni!“

Kdyby toho byl rytíř schopen, rozhodnost malého chlapce by jej dojala. Ale rozuměl mu. Kovář poslechl svou dcerku, ustal v práci a zadíval se směrem, kterým ukazovala. Heřman se natočil tak, aby mu kovář neviděl do obličeje a vážným hlasem Mikešovi řekl: „Objedeš jeden kruh a já ji zvednu na zadní. Drž se pevně! Jestli spadneš, tak si mě nepřej!“

Mikeš souhlasně přikývl a Heřman zamlaskal na kobyliku, která se dala poslušně do klusu. Když oběhla ohradu, zvolal „hou,“ postavil se jí do cesty a drže oběma rukama bič, zdvihl jej nad hlavu. Zrzka se zastavila a dvakrát se vzepjala. Mikeš, oči na vrch hlavy, však nespádl a držel se jako přísáté klíště. Heřman na něj spiklenecky mrkl a nechal kobyliku vyklusat ještě jeden okruh. Od kovářny se k nim nesl zvuk tleskajících ruček. Zavalitý kovář se usmál, pokýval hlavou, pohladil dcerku po vlasech a vrátil se ku své práci. Muž i chlapec sledovali tento výjev s uspokojením, avšak každý ze zcela jiného důvodu.

„Netvař se jako páv a slez. Pro dnešek to stačí. Máme práci!“

„A co je to ten páv, pane?“ zeptal se nevinně chlapec, když sesedl a plácáním po šíji pochválil svoji kobyliku.

„Páv? To je takový nadutý pták, který se tváří zrovna tak, jako ty před chvílí!“ odvětil Heřman a otočil se, aby chlapec neviděl potutelný úsměv, který mu přeběhl po tváři.

Podivil se sám nad sebou. Zná to štěně teprve tři dny, ale jako by jej znal od nepaměti. I když ho přijal do služby, připadá mu jako syn, kterého si vždy přál. Ale osud tomu chtěl, že synka nikdy neměl a zřejmě již mít ani nebude. A věrný Ronald byl evidentně stejného názoru.

Muž, chlapec a velký pes se zvolna procházeli po trhu, sleduje se zájmem lidské hemžení. Rytíř chladně pozdravil Egberta s duchovním, kteří je míjeli a pokračoval dále mezi provizorními stánky. Jelikož byl Mikeš místní, ochotně odpovídal na otázky, které mu kladl jeho pán. Heřman si potřeboval ujasnit u lidí, které viděl poprvé, kdo je kdo a kde bydlí. Zejména tam, kde spatřil černovlasou ženu, která by mohla zapadat typově svým vzhledem mezi ženy, které zde tak záhadně mizely. Zabráni do hovoru nepostřehli, že se přiblížili k prodejčům s drůbeží. Chvilka nepozornosti stačila aby Ronald, hnán nezvladatelnou touhou, hbitě přeskočil proutěnou ohrádku. Zběsilé kejhání sádelnatých hus se rozlehlo dvorcem a panické mávání křídel zvířilo oblaka prachu. Ani přísný křik Heřmanův nezabránil loveckému šílenství velkého psa. Nezvladatelný instinkt, na který byl i jeho pán krátký, byl jedinou černou skvrnou na povaze věrného zvířete. Když usedl zvířeny prach a všudypřítomné poletující peří, ležel spokojený Ronald uprostřed. Úzký, bělostný krk v jeho tlamě a žalostný nárek majitelky dával tušit, že rytíř bude opět o nějakou tu minci chudší. Když Heřman se zamračenou tváří ukojil nárek omluvou a více nežli uspokojivou částkou, poručil Ronaldovi a ten ochotně přeskočil zpět i s tučnou kořistí v tlamě.

„To musíš všude dělat ostudu, lotře?! Tři dny, tři ptáci!“ pokáral psa, který mu k nohám složil

tělo mrtvé husy. „Kdybys nebyl můj přítel, stáhl bych z tebe kůži. Vlastnoručně!“

„Alespoň nemusíte jíst s panem Egbertem,“ hlesl na Ronaldovu obranu chlapec, ale ihned couvl před rytířovým přísným pohledem. Velké psisko jako by tušilo, že chlapec stojí na jeho straně, přešlo k němu, usadilo se vedle jeho nohy a oba svorně hleděli na svého pána. Heřman si zhluboka povzdychl a změřil je přísným pohledem. Zakroutil odevzdaně hlavou, ukázal prstem na husu, otočil se a raději odcházel. Ronaldova vlastnost, tak neocenitelná v divočině, se v obydlených oblastech stávala čím dál tím více nepříjemnou a nežádoucí. Mohl by sice psa uvázat, jak to dělají na evropských dvorech, ale to by svému příteli nikdy neudělal. Svoboda a volnost je jeho přirozeností. Nehledě k tomu, že nikdy ve svém životě obojku nepoznal.

Táhlé vrznutí vyrušilo Heřmana z rozjímání. Pohlédl ku dveřím, ve kterých stál Mikeš a s rukama nad hlavou se snažil uchránit podnos s pečenou husou před dotírajícím Ronaldem. Rytíř se zájmem sledoval, jak si chlapec poradí. Mohl by psa okřiknou a byl si jistý, že by okamžitě poslechl. Ale neučinil tak a pozoroval hoča, jak kolenem odráží vyskakující černou masu.

„Přestaň! A mazej na místo, nebo z tebe stáhnou kůži. Vlastnoručně!“

Dětský hlas, napodobující větu kterou zaslechl dopoledne na trhu, dozníval místností. V rytířově tváři zahrály pobavením všechny svaly, ale nedal na sobě nic znát. Ronald přestal dorážet, naprázdno zamlaskal, velký růžový jazyk opsal kruh kolem čumáku a s ublíženým výrazem odtáhl na místo u nohou postele, kde s hlasitým odfouknutím ulehl. Chlapec položil velký táč s pečením na stůl, připravil džbán s vínem, nalil pánovi do číše a poté se usadil na své lože z medvědí kůže. Heřman se natáhl pro pohár a aniž by na někoho pohlédl, prohlásil: „To si myslíte, že budu jíst sám? Ke stolu!“

Ronald se okamžitě zvedl a s vrtícím ocasem přiběhl, usednuvše vedle svého pána. Mikeš chvíli nechápavě hleděl na velkého rytíře, neboť není zvykem, aby služebnictvo stolovalo společně se svým pánem. Při druhé výzvě, která vyzněla již poněkud neurvale však hbitě vyskočil a usadil se u stolu. Heřman dle zvyku oddělil velké stehno a vložil jej do slintající černé tlamy. Poté vyzval pokynem chlapce, aby se obsloužil. Mikeš neváhal a doslova se vrhl na vonící pečení. Heřman, jako jeho pravý opak, jedl pomalu a užasle sledoval, jak velká kvanta jídla dokáže spořádat tělo drobného chlapce. Při jídle seznámil Mikeše s tím, jak dospěl k tomu, že předešlého večera uhádl hned napoprvé koně pana Arnulfa.

„Aha, to bláto. Ale to by...“ zamyslel se Mikeš a odtáhl od úst velký kus masa, „to by znamenalo, že tam jezdí pořád, pane.“

Chlapec rytíři poté vypověděl o časných a častých ranních odjezdech pana Arnulfa. Také o tom, že špinavý dlouhonohý hnědák ve stáji nebyl ničím výjimečným a musel jej mnohokrát čistit, neboť i když se o koně pánů Egberta a Arnulfa měl starat výhradně Slavata, díky lásce k tekuté révě to musel činit právě on pod pohružkou výprasku.

„Proč jsi to neřekl dříve?!“ osopil se na něj Heřman a zle se zamračil. Okamžitě si vzpomněl na první ráno, kdy spatřil Arnulfa odjíždět branou do mlhy.

„Já nevěděl... a neptal jste se, pane,“ odvětil chlapec a bázně se odtáhl od stolu.

Rytíř ovládl hněv a klidnějším hlasem promluvil: „Mikeši, nyní sloužíš mně. Jak sis jistě všiml, není to však služba jako každá jiná. Nepřijal jsem tě pouze jako někoho, kdo mi osedlá koně a přinese jídlo. To si dělám celý život sám. Jsi bystrý. Kdybys byl pouhým služebníkem, myslíš si, že bych tě bral všude s sebou a vysvětloval vše, co dělám?“

Mikeš zavrtěl zamítavě hlavou, poněkud se uklidnil a pozorně sledoval vousatou tvář.

„Tedy... od této chvíle, musíš mi hlásit vše, co se ti bude zdát podezřelé a mohlo by souviset s naším případem. Vše, co uvidíš či zaslechneš. I zdánlivé maličkosti, které třeba posléze přijdou vniveč. Ale to vůbec nevadí. Nesmíme ničehož přehlédnout. Jsi můj pomocník. Jasně?!“

„Ano, pane. Omlouvám se...“

„Teď mlč a dojez to!“ posunul před něj Heřman podnos s husou a sám si dolil vína. Na chlapcův tázavý pohled odvětil, že má také ruce a vyprázdnil pohár jediným douškem. Ronald, který upřeně sledoval posun pečínky, se potichu přemístil a Mikešovi se zbytky husy vydatně pomohl. Avšak, již

si nedovolil na chlapce dorážet a trpělivě čekal na sousta, která mu podával. Heřman jej spokojeně sledoval. Věděl, že právě nastal okamžik, kdy přijal Ronald chlapce definitivně do smečky a začal ho respektovat. Po jídle ukázal chlapci svůj nákres a vše, co do něj zanesl se mu jal podrobně vysvětlit. Zvědavý Mikeš pozorně sledoval výklad a na jeho otázky se mu dostávalo ochotných odpovědí. Když mu pán vysvětlil, co znamenají ty malé obrázky v kroužku, zamyslel se a naklonil nad arch papíru. Heřman jej nechal a sledoval, jak chlapec skloněn nad nákresem pracuje s nejstarším počítačem světa. Sice se několikrát spletl a musel začít od začátku, ale když na prstech dospěl k poslední číslici, pohlédl na rytíře a zabodl prst na cestu v nákresu.

„Další bude tady, pane.“

Heřman pohlédl na Ronalda, usmál se a promluvil k chlupaté hlavě: „Vidíš? Co jsem říkal?“ a spokojeně pokýval hlavou. V chlapci se vskutku nemýlil. Uchopil ho zezadu za ramena, zahleděl se na nákres a zamyšleně prohlásil: „Doufejme, že jsme oba na velkém omylu, hochu!“

Nelítostné paprsky odpoledního slunce zalévaly prostranství dvorce palčivým žářem, jako by chtěly odpařit alespoň trochu dobré nálady, jež zde mezi lidem vládla. Střeční trh skončil. Usměvavé výrazy trhovců i kupujících však svědčily o oboustranné spokojenosti. Do idylické pohody se náhle přiřítit na dvorec znepokojený pláteník ze vsi pod vrchem kopce, jenž místní nazývají Baba. Vyptával se zbylých trhovců kteří skládali své zboží, zda neviděli jeho ženu, neboť se doposud nevrátila. Avšak, všude se mu dostalo zamítavých odpovědí. Ženu pláteníka dnes nikdo na trhu neviděl. Rytíř Heřman, který vyšel ze stáje kde byl zkontrolovat Fulgura se zastavil a zpozvzdál sledoval gestikulujícího muže. Podivné tušení, jež jej provázelo večer při usínání, zaútočilo novou silou na jeho podvědomí. Na tu vzdálenost nerozuměl co znepokojený muž říkal, ale dle zoufalých pohybů to nebylo ničehož dobrého. Pamatoval si ho. Varoval jej, neboť jeho žena je snědá černovláska půvabné tváře. Přistoupil k nešťastnému pláteníkovi a vyzval ho, aby mu vypověděl, co ho trápí. Pláteník spustil zastřeným hlasem, že má obavy o svoji ženu. Prý již za kuropění vyšla s nůsí na trh, ale dle místních sem nikdy nedošla. Heřman, tuše co se přihodilo, zeptal se kterou že to cestou měla na trh jít. Když mu nešťastný řemeslník odpověděl, potvrdila se jeho zlá předtucha.

„Bídny chlapce! Nevaroval jsem tě, abys ženu nepouštěl samotnou?!“ zaburácel v návalu zlosti, energicky se otočil na Mikeše a vyštěkl: „Koně! A pospěš si. Až se vrátím, budou připravení. Jinak si mě nepřej!“ dodal, otočil se na patě a spěchal do své komnaty pro tlumok. Nesměl ztrácet čas. Pokud se stalo to, co tušil, musel si pospíšet. Ještě by mohl najít na místě činu stopy, které by mohly vnést trochu světla do zapeklitého případu. Když vyběhl zpět na dvorec, zapínaje si ve spěchu svůj důmyslný šat, spatřil pouze osedlaného Fulgura.

„Kde máš koně?!“

„Bych vás jen zdržoval, pane. Šak víte... ještě to moc neumím,“ odvětil upřímně Mikeš, zklamaně pokrčil rameny a drže Fulgura za uzdu sledoval svého pána, jak se hbitě vyšvihl do sedla.

Heřman se na něj opravdu škaředě zamračil. Poté pevně stiskl rty, vyklonil se ze sedla a s pokynem hlavy natáhl k chlapci ruku. V okamžiku, kdy se jejich předloktí dotkla, vyletěl Mikeš do vzduchu a dosedl za svého pána. Rytíř přikázal spěšně jednomu ze služebných, aby neprodleně zpravil svého pána, a pláteníkovi, aby si u Slavaty vypůjčil koně na jeho výslovný příkaz a přijel za nimi co nejdříve do jeho vsi. Poté se již ničím nezdržoval, pobídl Fulgura a ten vyrazil tryskem k otevřeným branám, těsně následován Ronaldem.

Před chalupou, která byla zároveň i plátenickou dílnou, postávalo pět dětí ve věku od šesti do dvanácti let. Bázlivě si prohlížely ozbrojené muže, kteří o něčem rokovali před jejich domem. Nejstarší z dětí, vytáhlý černovlasý chlapec, ostýchavě zamával Mikešovi kterého znal ze dvorce pana Egberta a s troškou závisti sledoval, jak s ním velký, strach nahánějící rytíř jedná jako se sobě rovným. Čtyři ozbrojenci, kteří strážili cestu a které Heřman posbíral po cestě a vzal s sebou do vsi, se po sobě ostýchavě ohlíželi, když byli svědky rovnocenné rozpravy mezi rytířem a malým chlapcem. Nikdo se však na Mikeše neodvážil ani křivě pohlédnout. Hřmotná postava a velký, hrozivě vyhlížející meč byly zárukou, že desetiletý chlapec bude respektován. Rytíř s chlapcem obešel celou ves a vyslechl každého, koho zastihl. Ale ničehož důležitého se již nedozvěděli. Ani klepy, které bývají občas zajímavým zdrojem informací, neboť na každém šprochu bývá pravdy trochu, nepřinesly nic zajímavého. Pláteníkova manželka byla spořádanou matkou a počestnou ženou. Heřman se vrátil k hloučku strážných a dal se s nimi do řeči. Od pod'obaného muže s velkým nosem se dozvěděl, že pláteníkovu ženu jeho hlídka viděla již za svítání. Míjeli ji na cestě nedaleko vesnice s nůši na zádech. Avšak k hlídce vousáče na druhé straně lesa již nebohá žena nedošla.

„Šoupeme si zadek v sedle od Božího rána. Ale Všemohoucí je nám svědkem, že jsme neviděli nic zvláštního, pane,“ odpověděl na rytířův dotaz pod'obanec.

„Ani my ničehož neviděli, pane,“ přidal se vousatý ozbrojenec a zavrtěl zamítavě hlavou.

„Po celou tu dobu... od úsvitu až doposud. Ani jedna hlídka? Nic neobvyklého?“ opakoval dotaz Heřman a bedlivě sledoval tváře všech mužů.

„I sebenepatrnější detail, zdánlivě nepodstatný, může býti velice důležitý!“ Dětský hlas, jenž věrně napodobil slova která již dříve zaslechl z úst rytíře, donutil Heřmana se ohlédnout. Mikeš stál vedle RONALDA, hladil jej po velké hlavě a důležitě hleděl do tváří čtyř mužů. Heřman se musel v duchu pousmát. Lepšího pomocníka si věru nemohl přát.

„Nu? Slyšeli jste mého pomocníka?“ vybídl zmatené muže a ukázal rukou na Mikeše. Chlapec pyšně zvedl hlavu. Bylo to poprvé v jeho životě, kdy ho někdo bral skutečně vážně.

„No... nevím zda vám to pomůže, pane. Tady Oldřich a já jsme ráno něco zaslechl,“ soukal ze sebe nejistě vousáč, „hned jsme se za hlukem rozjeli. Ale... byl to jenom jelen, pane.“

„Jaký to byl hluk?“

„Takovej hlasitej praskot. Jako když se něco dere křovím, pane,“ vložil se do hovoru Oldřich, „ale když jsem to místo kde byly polámaný větvičky prohlídnul, našel jsem jenom jelení stopu a hov..., teda čerstvý jelení lejno, pane.“

Heřman pozorně poslouchal a na svitek, který mu podal Mikeš z tlumoku si zapsal každé ozbrojencovo slovo, které se mu zdálo být důležité. Muži po sobě po očku hleděli, ale nikdo se neodvážil byt' jen posuňkem naznačit, že Heřmanovo konání se jim zdá poněkud pošetilé. Neboť jelen je zkrátka jenom obyčejný jelen. Rytíř svitek sroloval, podal jej chlapci a obrátil se na vousáče s Oldřichem: „Až přijede pláteník, to místo mi ukážete!“

Slavata vyslechl rytířův vzkaz a bez otálení pláteníkovi koně zapůjčil. Strach, který mu Heřman nahnal byl silnější nežli uražená ješitnost. Dokonce z obavy před hněvem hulvátského křižáka upustil od své oblíbené kratochvíle a prozatím se vína ani nedotkl. Bylo v jeho vlastním zájmu, aby ten hrubián co nejdříve opustil Egbertovo panství. Pak to tomu malému bastardovi, kvůli kterému má přeražený nos, pěkně spočítá a s radostí dopije soudek, co si uschoval.

Když dorazil na vypůjčeném koni zoufalý řemeslník, děti, nevěda co se děje, seběhly se ke svému otci. Heřman byl sice netrpělivý, přesto posečkal, až své ratolesti pláteník uklidní a odvede do světnice. Nerad ztrácet drahocenný čas, ale takový nelida ve svém nitru nerudný rytíř zase nebyl. Když smutný muž opět vyšel z domu, požádal jej rytíř o kus šatstva, který jeho žena zaručeně nosila.

„Nevěš hlavu. Ještě není vše ztraceno,“ oslovil pláteníka, když ten mu zasmušile podával barevný šál z jemně tkané látky, který drazo koupil pro radost své ženě. „Naděje umírá jako poslední!“ dodal

a přistoupil k Ronaldovi. „Tak, můj příteli. Máš zde práci,“ promluvil k něm tváří klidným, hlubokým hlasem a natáhl ruku se šálem. Roland svižně vyskočil a zabořil čumák do šálu. Zhluboka nasával pachy, které lidský nos není schopen zachytit a chvěl se při tom po celém těle. Poté, aniž by mu jeho pán dal jakýkoliv povel, začal s čumákem u země křížovat před chalupou. Prostor již byl notně zaneřáděn pachy jiných lidí, přesto po chvílce ucítil to, co po něm jeho pán a přítel chtěl. Jako by tažen neviditelnou silou, vyrazil s čumákem u země, směřuje rychlým krokem na lesní cestu.

„Na koně!“ zvolal Heřman, vyšvihl se do sedla a za sebe vytáhl Mikeše. Věděl dobře, že pokud není stopa příliš stará anebo nebude směřovat na frekventované místo, což v tomto případě neplatí, Ronald jistě něco najde.

Zhruba v polovině cesty lesem se ozvalo jediné hluboké štěknutí. Svého chlupatého přítele znal rytíř natolik, že si byl okamžitě jistý, že jsou na dobré stopě. Ronald nikdy neštěkal jen tak a tento druh štěku používal, aby upozornil na něco zvláštního. Ne jako honící psy, kteří doslova řvou tak, že vyplaší vše živé v širokém okolí a ženou se bezhlavě po stopě.

Šest koní projelo táhlou zatáčkou a před nimi se objevila krátká rovinka, hustě zarostlá po obou stranách bezovým křovím. Na jednom místě před zelenou hradbou stál nehnutě Ronald, hledě upřeně do nitra houštiny. Viditelně něco cítil a nelíbilo se mu to. Heřman zvedl ruku, zastavil celou skupinu na začátku rovinky, sesedl, ulomil suchou větev a přes celou cestu s ní udělal zřetelnou čáru. Ozbrojenci se po sobě zmateně ohlédli.

„Za tu čáru nikdo nevkročí, dokud neřeknu!“ vyštěkl Heřman rozkaz, nepřipouštějící žádného odporu.

„Pane, to je to místo jak jsem prve říkal. Tam prošel ten jelen. Váš pes... asi ho jenom zavěštil,“ prohlásil Oldřich, ale dával si moc dobrý pozor, aby jeho hlas nevyzněl posměšně. Zamračená, zjizvená tvář mu v tom byla zdatným pomocníkem.

„Něco našel? Moji ženu?“ Pláteník, který dojel poslední s nadějí v hlase seskočil z koně a rychle se blížil k hranici, kterou rytíř označil.

„Stůj!“ Hrubý, rozkazovací hlas šlehl lesem a zastavil jeho kroky.

„Ale moje žena...“

Hrozivé, temné zavrčení okamžitě zbavilo pláteníka veškeré odvahy překročit čáru, vrhnout se do houští a zjistit, co tam pes našel. Heřman v klidu uvázal Fulgura, vyzval vousáče aby sesedl a opatrně našlapuje na opačném okraji cesty, oči upřené pod nohy, převedl ozbrojence na druhou stranu kde začínala zatáčka. Opět udělal přes cestu čáru a přikázal mu, že pokud by někdo přišel z této strany, na rovinku bez jeho souhlasu nikdo nesmí vstoupit. V očích přítomných mužů četl pochyby o jeho konání, ale z toho si pramálo dělal. Neměl v úmyslu jim vysvětlovat něco ze svých metod šetření. Pomalu se vrátil tou samou cestou na úroveň RONALDA. S uspokojením sledoval chlapce, jak opatrně, napodobuje svého pána, se k němu blíží s tlumokem v náručí.

„Víš, proč jsem jim nedovolil se přiblížit?“

Mikeš se rozhlédl, přešel zrakem cestu a odvětil: „Protože by to tu pohamtali jako stádo divých sviní a potom bysme už nic nenašli, pane?“

Heřman se nepatrně usmál a chlapci se na okamžik zdálo, že dokonce mile. Tak zvláštní jev u tohoto hřmotného, nerudného muže. Když mu něco vysvětluje, či jej do něčeho zasvěcuje, je zcela jiný nežli obvykle, pomyslel si v duchu. Ale byl tomu ze srdce rád.

Na suché, tvrdé lesní cestě ani při podrobném ohledání nenašli ničeho výjimečného. Snad jen, oku zkušeného stopaře by neuniklo, že tudy projel vůz tažený mulou a dle ohnutých stébel dlouhé úzké traviny se dalo soudit, že je sešlápla lidská noha. Na cestě však jev zcela obvyklý. Ostatně, kolik lidí dnes tudy prošlo již stejně věděl od hlídek. Přesunul se tedy za trpělivě čekajícího RONALDA, který ulehl na cestě čumákem k houštině a pozorně sledoval svého pána.

„Mikeši, půjdeš opatrně za mnou. Našlapuj jenom tam, kam šlápnu já!“ zdůraznil a obrátil se na RONALDA: „Tak do toho, příteli. Ale pomalu,“ dodal k otočené huňaté hlavě.

Pes, jako by rozuměl lidské řeči se zvedl a zvolna vstoupil do křoví. Na chvílku se zastavil, že mu z houštiny koukal jenom ocas a hlasitě čenichal. Po chvílce otočil hlavu a zahleděl se na Heřmana. Ten kývl hlavou a pes postoupil o několik kroků dále. Rytíř se v místě, kde RONALD

čenicchal podíval na zem a spatřil jasný otisk ostrých kopýtek. Nyní se scéna opakovala znovu. Pohled člověka a psa se střetl, kývnutí hlavou a práce pokračovala dále. Ten, kdo se vyzná ve stopování, musel by při pohledu na tuto dvojici obdivně zatleskat. Souhra rozličné dvojice připomínala harmonický souzvuk nástroje hudeců. V místě, kde se Ronald podruhé zastavil, našel téměř neznatelný otisk podpatku, který rozšlápl kousek kapradiny. Byl na dobré stopě. Ostatně, nikdy nepochyboval o čichu svého zvířecího přítele. Při třetí zastávce, téměř na konci houštiny, našel pak hromádku jeleního trusu. Za hustou clonou křoviny na ně čekal Ronald. Jakmile se pán s chlapcem prodrali ven a konečně narovnali, s čumákem u země vyrazil rovnou k mohutnému, pokroucenému dubu. Heřman, který opatrně ohledával podrost, snaže se najít stopu z které by mohl něco vyčíst, náhle ustal a pohlédl na psa, který doslova ztuhl v pohybu a upřeně hleděl na odvrácenou stranu kmene dubu. Jako by stavěl vysokou zvěř. Rytíř pomalu tasil meč a vykročil.

„Drž se za mnou!“ zašeptal k chlapci a obezřetně se blížil k sukovitému kmeni.

V okamžiku kdy dostal do zorného pole to, na co upozorňoval Ronald, obrátil se na Mikeše, zakryl mu zrak a neurvale jej otočil čelem k cestě: „Dál ani krok! Nehneš se odsud a nebudeš se otáčet. Nebo si mě nepřej!“

Odvrátil se od chlapce, který byl napnutý jako tětíva luku před výstřelem. Mikeš, který vycítil z hlasu svého pána vážnost situace, se raději ani nehnul. Rytíř zvedl zrak na předmět, který byl připíchnut k vrásčitému kmeni ve výšce jednoho a půl muže. Vrátil meč do pochvy a nespouštěje zrak z hrůzného nálezu, pomalu se pokřičoval...